

Felicia Kingsley
Shakespearova
utajená
milénka

Jeden zlodej gentleman,
jeden vzácný starý rukopis.
A krásna dedička,
ktorá zmarí všetky plány...

Ljndeni

Shakespearova utajená milenka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lideni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lideni

Felicia Kingsley

Shakespearova utajená milenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Shakespearova
utajená
milénka

Preložila Mária Štefánková

Ljndeni

Felicia Kingsley: L'amante perduta di Shakespeare
Copyright © 2025 Newton Compton editori s. r. l., Roma
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Mária Štefánková, 2026
This edition published in agreement with the Proprietor
through MalaTesta Literary Agency, Milan

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5211-4
ISBN e-knihy 978-80-566-5213-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5214-5 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5212-1 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*A čo keby bol Shakespeare
najväčší podvod v dejinách literatúry?*

Čitateľovi.

Darom z nebies je ženská krása,
lebo ona je pozemským šťastím
každého ušľachtileho muža.

VERONICA FRANCO

Mám radšej čertov v pekle než svätých v raji. Svätí ťa ochraňujú v dobrých časoch, čerti ti zachraňujú zadok, keď si v sračkách.

A ja som bol v sračkách až po krk.

Ešte pred mesiacom som sedel za mrežami a odpykával si trest, ktorý by mi bol zhltol polovicu života, a dnes sedím pri stolíku v čajovni na Rue des Capucins v Hornom meste v Luxemburgu.

Veľkovoľvodstvo zasadené medzi Francúzsko, Belgicko a Nemecko, necelých tritisíc štvorcových kilometrov, na ktorých spravujú majetky viac ako dvestopäťdesiatich miliárdárov celého sveta, a daňové sídlo viac ako stoštyridsaťdvatisíc firiem.

Mám rád čísla, najmä takéto.

„Váš čaj, *monsieur*,“ usmievavá servírka mi prináša moju objednávku. „A mlieko.“

„Bez mlieka, ďakujem.“

„Myslela som, že vy Angličania si vždy dávate do čaju mlieko,“ podotkne so záujmom. Je milá a viac-menej v mojom veku.

„Do indických čajov, čiernych, ako Assam alebo Darjeeling, na zjemnenie robustnosti zo silnej oxidácie. Toto,“ vysvetlím a krúžim v šálke lyžičkou, „je zelený čaj. Ako väčšina čínskych čajov.“

„Cukor?“

„Mám to rád bez cukru.“

„Maslové sušienky? Pečú ich v najlepšej pekárni v meste.“

„Takto je to v poriadku, ďakujem.“

„Tie sušienky sú zahrnuté v objednávke, len aby si vedel,“ informuje ma Giles, ktorý práve prišiel, a sadne si do kresla oproti môjmu. „Pre mňa kávu bez kofeínu, ďakujem.“

„Meškáš,“ pripomeniem mu.

„U významných klientov neexistuje pracovný čas, s nimi musíš zostať, koľko potrebujú!“

„Takže ja nie som významný klient,“ skonštatujem.

„Ty nie si klient.“

„A čo som teda?“

„Príbuzný jedného priateľa. Neodriekaj si radosti života,“ napomenie ma a opäť sa obráti k čašníčke, ktorá sa vrátila s jeho kávou. „A prineste nám aj tie sušienky, prosím.“

„Neodriekam,“ odvetím. „Vieš, prečo sa rozpadla Rímska ríša? Lebo keď Rimania dobyli východné kráľovstvá, spohodlneli a zmäkli.“

Giles sa zasmieja. „Impérium rozmočené v tureckom kúpeli.“

„No skoro tak,“ odpoviem vážne.

„Si primladý na taký asketický život. Koľko máš rokov?“

„Dvadsaťšesť.“

„Skôr či neskôr povolíš opraty a budeš si vychutnávať pôžitky.“

„Radšej neskôr ako skôr.“ Neopovrhujem luxusom – kto to tvrdí, je pokrytec –, ale snažím sa naň nezvyknúť, pohodlnosť vedie k zleniveniu. Ak si luxus raz vychutnáš, nikdy sa ho nebudeš chcieť vzdať.

„V každom prípade nebudeš mať príliš veľa času bahniť si vo svojej znovuzískanej slobode. Systém bol uvedený do pohotovosti a mená z neho sa okamžite ozvali. Už mám pre teba bohatý zoznam konzultácií, ktorým sa budeš musieť podriaďiť.“

„To je dobrá správa,“ okomentujem spoza okraja svojej šálky.

„Na začiatok je tu jeden z najambicióznejších zberateľov v Spojenom kráľovstve. Alastor Lockridge. Čaká ťa už zajtra popoludní na svojom panstve v Anglesey.“

„O čo ide? Obrazy? Šperky?“

„Takéto detaily mi nikdy neposkytujú.“

„To nie sú detaily.“

„Jedna z prvých vecí, ktoré sa musíš naučiť v tomto povolání, je to, že čím menej informácií koluje, tým lepšie. To, čo robíš, a ako to robíš, nie je moja vec, ja som len sprostredkovateľ, mňa zaujíma iba to, či prídu peniaze z tvojich akcií a kedy.“

„A tvoj podiel.“

„To je cena za mlčanie, Nick.“

„Chápem.“

„Tešíš sa, že si sa vrátil do starého dobrého Anglicka?“

„Už som si myslel, že ho nikdy viac neuvidím.“

„Odtiaľ pochádzajú Josého najlepší kamaráti, takže často budeš musieť chodiť na panstvo jej veličenstva.“

„Možno by som ocenil, keby mi tam zohnali nejaké bývanie. Vidiek v Sussexe sa mi vždy páčil,“ žartujem.

„Duchovia ako ty nemajú bývanie, ani tam, ani nikde inde,“ odvetí Giles, ktorý nepostrehol moju iróniu. „Neexistuješ, nezanechávaš stopy, a už vôbec nie meno na zvončeku od bytu.“

„To mi povedal aj José.“

„Tak na to nezabúdaj.“ Vstane a položí na stolík dve bankovky. „Si prichystaný zarobiť si svoj prvý milión?“

„Už sa neviem dočkať.“ Aj ja vstanem a vyjdem za ním von.

„Myslím, že ťa pozdravila čašníčka.“

„Videl som.“ Pokývala hlavou a potom nesmelým gestom kývla rukou.

„Aj ženy patria medzi rozkoše, ktoré ti pravidlá zakazujú?“

Sekundu predtým, ako vyjdem z lokálu, sa k nej obrátim a odpoviem na jej pozdrav úsmevom. „Giles, všetky pravidlá majú výnimky.“

José Farias je jeden z najstarších väzňov, no má ostrejší dôvtip ako všetci mladí väzni dokopy.

Všetci ho rešpektujú a myslím si, že niektorí sa ho aj boja.

Nikto netuší, za čo sedí, vie sa len to, že je to bývalý jezuitský kňaz, rozpráva málo a len vtedy, ak je to nevyhnutné. Odkedy som tu, ešte nikdy sa mi neprihovoril. Viac ráz som zachytil jeho záhadný pohľad, upretý mojím smerom. Pozoruje ma, ale netuším prečo.

Ja mám len jediný cieľ, prežiť medzi múrmi väznice a nezbláznit' sa. Vidina prepustenia o tridsať rokov je vzdialená a nejasná a môj oficiálny obhajca sa vôbec neunúval začať konanie o mojom presunutí zo Spojených štátov do Anglicka, jednak preto, že nie je ktovieako platený, a jednak aj preto, že nemám nikoho, kto by stál o môj návrat. So svojím „takmer titulom“ z dejín umenia si teraz plním dni, všetky rovnaké, vyučovaním kriminálnikov bez základného vzdelania.

Nie že by som sa bol ponúkol ako dobrovoľník, ale nemal som na výber.

Gramatika, dejepis, zemepis, základná matematika, vyučujem všetko, aj keď moja trieda – ak ju tak môžem nazvať – nemá ani v najmenšom úmysle počúvať ma. Viac než čokoľvek

iné ich zaujíma, ako sa mi vysmievať z môjho britského akcentu, alebo z mojej postavy, alebo z výrazov, ktoré používam a oni ich nepoznajú.

Pritom však ani netreba, aby som niečo povedal; vo chvíli, keď sa k nim obrátim chrbtom a chcem niečo napísať na tabuľu, stáva sa zo mňa ľudský terč požutých papierových guľôčok, a to v tom lepšom prípade.

Vyučovanie sa koná vo väzenskej knižnici, o ktorú sa práve stará Farias.

Je hodina dejepisu a ja rozprávam o potopení lodí s čajom v bostonskom prístave, ktoré bolo základom Americkej revolúcie, keď The Wall – dvojmetrový stotridsaťkilový obor – začne vyspevovať svoju vulgárnu verziu anglickej hymny *God Save the Queen* aj s grganím. V tej chvíli Farias vstane zo svojej stoličky a podíde obrovi za chrbát: tvári sa, že mu ide poblahoželať a podá mu ruku, no The Wall odrazu stratí hlas.

„Vieš, Eugene,“ osloví Farias obra jeho krstným menom, „že medzi horným laktovým nervom a krátkym dlaňovým svalom je bod, ktorý keď správne stlačíš, môže ti spôsobiť ochrnutie hlasiviek?“

The Wall sa v panike pokúša vylúdiť nejaký zvuk, ale márne. Nevydá ani hlások.

„Nie, jasné, že to nevieš, lebo si hlúpy ako vrece hnoja. Cítiš sa nadradený, áno, robíš si posmech z toho, kto sa snaží dostať dve základné vedomosti do tvojho kuracieho mozgu. Dobré, toto je len varovanie, ale ak zistím, že niekto z vás si dovolil šikanovať tohto chlapca,“ napriek svojim dvadsiatim dvom rokom som v jeho očiach chlapec, „pocíti, čo ďalšie viem paralyzovať stiskom. A nebudú to hlasivky.“

Pokračujem vo vyučovaní, v knižnici nepočuť ani mušku bzúčať, a niektorí si dokonca robia poznámky. Keď skončím, Farias príde ku mne.

„Tu je ťa škoda.“

„Radšej tu ako v kuchyni alebo v práčovni,“ odpoviem a mám v úmysle utrieť tabuľu a pozbierať knihy z lavíc, pokrytých obscénnymi kresbami ceruzkou.

„Myslím vo väzení.“

„Ďakujem za uznanie, ale sudca si myslí, že som si to zaslúžil,“ odseknem a usilujem sa vlhkou handrou vyšúchať z prvej lavice obrázok štylizovaného ejakulujúceho penisu.

„Ja ťa toho viem veľa naučiť.“

„Paralyzovať hlasivky?“

„No napríklad, ak budeš chcieť.“ Farias ma neprestáva sledovať, zhrbený, šedivý, krívajúci. „No predovšetkým o umeleckých dielach.“

„To som študoval. Viem ich analyzovať, katalogizovať, a ak treba, aj reštaurovať.“

„Aj kradnúť?“

Zarazene sa naňho pozriem. „Kradnúť?“

„Chlapče, dobre počuješ, alebo si musíš ísť dať skontrolovať sluch?!“

„Počujem, počujem, Farias. Naozaj nemám v úmysle ísť ukradnúť Monu Lisu.“

„Volaj ma len José. A nehovorím, že ich treba kradnúť z múzeí, v múzeách sa nekradne, teda to, čo je vo verejných múzeách, ale ešte sú milióny, možno miliardy predmetov, ktoré sa považujú za stratené v čase, zabudnuté, alebo možno skončili v nesprávnych rukách. Niektorí ľudia sú ochotní zaplatiť hotový majetok tomu, kto ich vie nájsť, no nie každý má také schopnosti.“

„Prečo mi to hovoríte?“

„Lebo ty ich máš.“

„Neviem, z čoho ste to usúdili, ale ďakujem za kompliment,“ poviem sklamane. „Akurát ste nevzali do úvahy zásadnú drobnosť: na kradnutie umeleckých diel človek musí byť vonku, na slobode, a ja, rovnako ako vy, som tu zavretý. Na najbližších tridsať rokov.“

„To je detail, ktorý vyriešime, keď príde čas,“ odpovie a nedá sa vyviesť z miery mojimi námietkami. „Chceš si teraz vypočuť, čo ti poviem, alebo budeš radšej po celý zvyšok svojho trestu učiť analfabetov slabikovať?“